

Titel: IX.

Citation: "IX.", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind II. Spalte 1477-3968*.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-g02-shoot-d1e153815.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind II. Spalte 1477-3968

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Schack:

Den ærede Ordfører bemærkede igaar, at da en saa langt overveiende Deel af Folket henhører til den evangelisk-lutherske Kirke, vil denne vel kunne kaldes Folkekirke; men hvor ringe endog det Antal er, der staaer udenfor den evangelisk-lutherske Kirke, om det end kun er 5, 000, kan Benævelsen „Folkekirke" dog ikke have Hjemmel, dersom man ikke vil erklære, at disse 5000 staae udenfor Folket. Tøvrigt maa jeg rette det Spørgsmaal til den ærede Ordsører, om ikke hele Realiteten af Comiteens Forslag opnaaes ved det af mig foreslaade subsidiaire Amendement, der gaaer ud paa, at den lutherske Kirke skal understøttes af Staten, men at andre Troessamfund kunne erhverve Understøttelse ved Lov. Man undgaaer derved at optage Navnet „Folkekirke", mod hvilset Mange have Indvendinger, og som jeg ikke seer vil medføre noget virkelig Factisk; det er blot et Navn, man giver Kirken, man opnaaer Intet derved. Kaldte man den Statskirke, saa opnaaede man dog maaskee Noget, men dette skeer ikke ved Ordet Folkekirke, der ikke før er brugt, og som i sig ikke giver den lutherske Kirke nogen virkelig Ret. Indrømmer man derimod denne Kirke grundlovmæssig Adgang til Understøttelse, da opnaaer man jo i Realiteten, hvad det har været Comiteens Mening at opnaae; og den skete Tiføielse om andre Troessamfund stemmer jo ganske med Comiteens egne Præmisser. Den ærede Cultusminister bemærkede igaar, at Staten ikke burde gribe ind i de forskjellige Religionssamfunds Forhold, men strax derpaa erkærede han, at naar der er en Religion, til hvilken den langt overveiende Deel af Folket bekjender sig, da burde staten dog befordre det religiøse Liv i denne Kirke, da det interesserede Staten, at dette bliver saa fremdeles. Jeg skal først bemærke, at Staten ikke vil besorbre det religiøse Liv ved de Bestemmelser, der her ere foreslaaede; den vil derved befordre Kirkens pecuniaire Velvære, men ikke det religiøse Liv i denne. Men fremdeles: hvorfor skal da Staten befordre dette en enkelt. Kirkens religiøse Liv? Er det for at faae Ro, eller for, jeg kunde sige, Magelighed Skyld, at den skal gjøre dette; fordi den anseer det fordeeltigt for sig, at den Tilstand vedbliver, og at Majoriteten henhører til en vis Kirke. Vilde man holde sig til denne Grund, saa kom man ogsaa til, at Staten skulde befordre den videnskabelige Skole, som eengang havde Majoritet, fremfor alle andre, fordi det var ønskeligt, at den Methode, hvorefter Majoriteten fik sin videnskabelige Dannelse, vedblev at være den almindelige; derved kunde ogsaa ofte forekommes Uro og Bevægelse. Jeg troer ikke, at det er rigtigt, at Staten befordre nogen aandelig Sphæres Tarv af ydre Hensyn; den skal overhovedet ikke befordre Andet end Sandheden, og naar Staten ikke kan ansee sig for at staae paa et saa overlegent Standpunkt, at den om disse Forhold kan sige hvad der er Sandhed, da bør den overlade disse Forhold til dem selv, til deres egen frie Udvikling. Men nu kan Staten ikke stille sig paa et Standpunkt over Religionen; den kan ikke tiltage sig Afgjørelsen af, hvilken Religion der er den bedste: den bør overlade det til enhver Religion selv at gjøre sig gjældende.